

Det enda vi tillhör är varann

Först är man ett foster, början till en kropp inuti en större. Man är helt och hållet en del av en annan. Sen föds man. Navelsträngen klipps av och man blir hänvisad till evigheten. Den är utan botten, utan tak, allt kan hända och det enda vettiga är att inte låta sig nedslås eller förskräckas, utan intala sig att allt är som det ska.

Man är fortfarande beroende av de stora kropparna, att de ger en mat, värme och ömhet. Man tillhör dem och deras omtanke. Om man inte gör det, om de inte orkar eller bryr sig, dör man. Det tar inte lång tid för ett övergivet spädbarn att dö, och det vet man. Det är därför man upplever en så djup tillfredsställelse varje gång de stora bekräftar att de finns där, finns där, finns där. Och det är därför man så tidigt lär sig att ingenting är viktigare än att tillhöra en annan.

Genom att göra det får man beskydd och legitimitet. Man finns. Det finns ett VI i vilket man ingår. Man har bidragit till detta VI med sin existens och man börja kanske ana en mening med att man föddes. Men bara ana, för det där *vi:et* är nog så förrädiskt, det kan ömsa skinn, anta nya former eller bara upplösas utan förvarning.

Till att börja med är man ett med sina vårdnadshavare (föräldrar för det mesta), men från dem lösgör man sig så småningom. Man behöver inte längre bli omhändertagen. Man vill ha en annan sorts beskydd, som inspirerar och utmanar en. Man får kompisar. Man hittar en anmärkningsvärd lärare, en arbetskamrat som också hatar sitt jobb eller en hel armé av kollegor med vilka man upplever den största av samhörigheter.

Men när man någon gång blir förälskad försvinner allihop utom Denna Enda. VI:en uppstår och skingras. Man kanske skiljer sig och börja köra hoj istället. Genast blir man med i en mc-klubb. Eller så byter man stil och söker sig till folk som har kläder som liknar ens egna. Man börjar längta efter bestående *vi:n* som inte sviker, hårda, kategoriska VI:n, hemliga brödraskap och intill döden lojala.

Världen är full av *vi:n*. Det är bara att bestämma sig för vilka man vill söka sig till. För rent instinktivt vill vi tillhöra någonting. Det är väl därför man kan känna sig både upprymd och generad över att möta en främling på gatan som också har en likadan blommig hatt som man själv. Som om man var gifta. Eller en likadan bil. Eller samma hudfärg.

Man koppas ihop, i sina egna ögon och i andras, på ont och på gott. Det är skönt att ingå i en gemenskap, att vara en del av andra. Men varje *vi* innefattar också ett *dom*, ett hot om upplösning. Inget VI är egentligen beständigt utom detta enda: Att vi alla är människor.

© Tina Messing

Även publicerad i Tidningen Södermalm